

סקסואלייזציה של צרכים מוקדמים II: התפתחות הזורות המינית הנשית והשפעתה על בחירת משה אהבה

ריגת רב-הון, מ.א.¹, דוד קיטרון, מ.א.²

בחלק I של המאמר שהופיע בחוברת הקורמת, דנו בסקסואלייזציה של צרכים מוקדמים והבנוו דוגמה קלינית של בחירה הומוסקסואלית נשית. נקבעה מוצאה בסיסית אנו מנחים כי מינו של משה אהבה, לבגיו תבוא הסקסואלייזציה בידי ביטוי, גונטה להיקבע על פי משה הצרכים המוקדמים, אשר חוסכלו (לא סופקו באופן או במידה המתאימים). הנחה עקרונית נוספת היא כי הצרכים הראשוניים המתואימים לא פוצעו על-די ההוראה בן המין الآخر, ועל כן החטמול נחוצה כטראותמי. הנחה שלישית מתיחסת לקשר בין הצרכים המתואימים לבחירת משה אהבה ולהתפתחות הזורת המינית.

שינוי באובייקט ההשקעה הרגשית מהאם לאב. נקורת המוצא שלו הייתה, שמניותן של הילדות הקטנות היא גברית בסודה. בחיבורו 'שלוש מסות על התיאוריה המינית', כותב פרויד:

"הנחהה שלכל בני-האדם אותו איבר זכרו עצמו היא ראשונה לתיאוריית המין היידיות, המחוות והורת התוצאות... בילדת מתעוררת קנהה ששיאה מגע במשאלת רבת חשיבות לעתיד לבוא, שאף היא תהיה נער".

קנהה זו מובללה, לפי פרויד, לסלידה מהאם בהיותה "אם ללא פenis", ולכעס כלפייה על כך שלא ציידה את בתה קרוא. תשובות אלו של כעס ושל סלידה מסייעות לילד להתנק מהאם ולפנות לעבר אביה.

ביקורת על פרויד ותיאוריות פסיכואנגליטיות עדכניות
ובאים בירורו את התיאוריה של פרויד בדבר פסיכולוגית האשה בכלל, והתפתחותה המינית בפרט. שסגה סמירגל, בספר שערכה — "המיניות הנשית", היבטים פסיכואנגליטיים חדשים⁽³⁾ — נתנה סקירה מקיפה על ההתפתחות של האשה. במאמרן של פרסון ואובריסי⁽⁴⁾ ניתנה סקירה נוספת על השינויים שחלו בהבנת התפתחות הזורות המינית של האשה. המשותף לסקרים ההיסטוריים השונים הוא הכוונה בכך שהשאלות שאל פרויד נשאלות גם כיום, אך התשובות כוללות בתוכן את הידע הרוב, שהצטבר במהלך השנים תוך התייחסות לתיאוריות של יחס אובייקט, תיאוריות של העצמי

ב מאמר זה עוסק בהתפתחות הזורות המינית הנשית ובקשר אפשרי בין בחירת אובייקט הומוסקסואלי או הטروسקסואלי. התפתחות הזורת המינית, בהיותה חלק מתהליך כולל ומורכב של בניית זהות אינטגרטיבית, משלבת בתוכה את ההתמודדות הייחודית של כל אדם עם מטלות התפתחותיות אוניברסליות.

הטלות וצלקות משלבים קודמים ישפיעו וייצבו את הדרך, בה תتمודד הנפש עם המטרה המורכבת של גיבוש הזורת המינית. מדובר בכך ההפוך התפתחותי: החל מטשטוש חינוי בין התינוק לבין אמו, דרך תחילתה של הכרה בונפרודוט-בתגלית שמדוכר בשניים, ועד להכרה בהבדלים בין המינים, ובהמשך להתמודדות עם הדרמה האידיפלית.

פרויד והזרות המינית הנשית

פרויד האמין בקיומו של מוניהם מניין. ברяд האמין גם בכך שיש יסודות בי-סקסואליים אצל כל אחד מהמינים. בניסיון חלוצי לפענach את "מסתורין הנשי"^{(1), (2)}, הוא ראה את תהליכי התפתחות של הילדה לאשה, כמורכב וקשה בהשוואה לזה של הילד. אליבא ד'פרויד, התפתחות הבית כוללת שתי מטלות יהודיות, שאינן קיימות בהפתחות האנטומי "הילוקה/פגום" שלה; והשנייה: על הבית לעבור

¹מושב שילת.

²התוכנית לפטיכוטרפיה — בית הספר לרפואה, אוניברסיטת ת"א.

וחיאות הפתחות. עמדת המוצא היא שזהות מינית מתגבשת דרך הזדהות מתאימה עם שני ההורים.

מקודגלו (5, 6, 7), מתוך אמונה שקיים הסכמה בין האלטיקאים שkanata הפין מהויה הסבר חלקי בלבד לקשיה של הילדה הקטנה בדרכה למיניות בוגרת, האירה את שאלת ההשלמה עם המבנה האנטומי בצורה שונה. לעומת זאת, כל הילד היה וריצה לרכישת האברים המיניים המסתוריים, ואת הכוחות הפנטומטיים של שני ההורים. בנים כבנות מגיבים בחזרה לאור התגלית המפתיעה הקשורה בהבדלים בין המינים. להכרה זו שורשים מוקדים באותה תגלית הדרגתית של היות האם נפרדת. בין אם מדובר בכך ובין אם מדובר בכת, אחת הבעיות הנركטיסטיות בילדות קשורה במחוייבות להשלמים עם החד-מיניות, ולמצוא פתרונות לנפש הביסקסואלית.

קוהוט (8, 9) רואה את קנת הפין כביטוי לפגיעות נركטיסטיות عمוקות יותר, הקשורות בחוטר בשיקוף (mirroring), ובחומר באפשרות להתחזק עם האח האידייאלי, חסרים המובילים לפגיעה בחששות העצמי. רק על בסיס של פגיעות אלו, טוביל ההכרה בהיעדר הפין לפגיעות קשות בערך העצמי. אם, לעומת זאת, גדרה הילדה באויראה אמפתית, המאפשרת התמודגות עם דמות ההורה האידייאלי, ההכרה בהבדלים בין המינים לא תגרום לנזק מתמשך ולהפרעה בשווי המשקל הנרקטיסטי.

על פי גישה זו, ניתן לראות את הבנתו של פרויד בדבר כניטה של הבחנה ליחסים האידיפליים כתוצאה מאכזבה נואשת מאמא — כאחד הביטויים להפתחות לא-תקינה, הכלולת בתוכה את המבנים האידיפליים ללא מעובדים של האם ושל האב. קוהוט (10) הרחיב ואמר כי יתכן שאוון חרדות, אשר הוארו כנורמטיביות בשלב האידייפלי, מהוות תוגבה של הילד לכשלונות אמפתים של סביבת האובייקטים העצמיים: ילך, אשר גודל בסביבה בריאה יחסית, המספקת את צרכי האובייקט עצמי באופן סביר, יכנס בשלב האידייפלי בשמחה, הנובעת מיכולתו המפתחת של הילד לתגובה אסרטיבית ולביטוי רגשי חיוויי (affection), ומshmחתם של האובייקטים העצמיים של הפאזה האידייפלית, הנהנים אליו מכולתו החדש. תשובות של הנהנה וגאויה (ולא של תחרותיות, תוקפנות, סדוקטיביות וכד') תורמות לכך שהרגשות החוביים לא יעכרו דיסאנטגרציה לפרג' מניטים של אימפויסים מינניים, והאסרטיביות לא תעבור התמרה (טרנספורמציה) לעוינות הדסנית. לדברי קוהוט, רק אם ההורים לא מתפרקדים, כפי שצורך היה שיתפרקדו בשלב זה, יסבול הילד מחרדה קשה (למשל, אוטן חרדות, אשר תוארו בתיאוריה הקלאסית של פרויד). במקרים כאלה, יופיע, אכן, הקונפליקט האידייפלי מפואזה הפתחותית תקינה לקומפלקס.

אוגדן במאמרו (14) ממשיך את דרכו של מקודגלו, במובן זה שמצויע לבחון מחדש את ההבנות של פרויד בדבר

התפתחות הנשית. הוא מtabס על הבנותיו של וינקוט ומציע לראות את תחילתו של השלב האידייפלי של הבחנה כקשר מגשר (transitional-relationship) (לאם, המאפשר התפתחות של האבחנה אובייקט אידייפלי). הביקורת המרכזית שלו על הבנותיו של פרויד, שהגדת הסিירוס וקנתה הפין גורמים ליליה אכזבה קשה מאמא ולפיכך היא פונה לאביה, מבוססת על שלושה טיעונים מרכזיים:

א) הילד הקטנה נתפסת כמי שמעבירה את השקעת האובייקט שלה מהאם לאב. אך המעבר איננו מאובייקט אחד לאובייקט שני, אלא מעבר מורכב מיחסים לאובייקט פנימי להשקעה באובייקט חיצוני. האובייקט החיצוני איננו רק האב, אלא גם המקיימת מערכת יחסים עם האב האידייפלי. היחסים בין האם לבין האב מהווים את הגרעין שכיבו מתרחשים היחסים האידייפליים הקשורים במעבר מרידאה לשישייה. מודבר ביכולת מתפתחת ליחס אובייקט שלמים, המבוססים על התפתחות (דיסאיולוזיה) הדרגתית, המוביל להעבר מיחס אובייקט אומニアפונטניים להשקעה באובייקטים חיצוניים. מעבר זה דרוש מעבר הדרגתית מתחפשת ה"אם הסובייקטיבית" לתפיסה כ"אם האובייקטיבית". במורן זה, אכזבה כה טראומתית מהאם, כפי שמצויע פרויד, לא יכולה להיות לאפשר מערכת יחסים בוגרת, אלא נסיגה מאובייקטים חיצוניים והשקעת יתר בהגנות אומニアפונטניות, המאפשרות להחזיק באשליה של שליטה על עולם האובייקטים הפנימיים.

ב) אהבה אידייפלית מבוססת על יחס אובייקט שלמים ובריאים. כניסה ליחסים אידייפליים על רקע של בושה בגוף, ועל רקע של פגיעה נרקיסטיבית כה קשה, כפי שמצויע פרOID, לא יכולה להוביל לאבחנת אובייקט אמפתית. רק בסיס של נרקיסטים בריא, בציירות תקווה ופתיחות לעולם הלא נודע, יכולם להזכיר את הילדה הקטנה לkratet הסיכון הכרוך באבחנתה את אביה כאובייקט חיצוני, מחוץ לשילטה האומニアפונטנית.

בדומה למקודגלו, מטיל אוגדן ספק בדבר המיקום המרבי שנתן פרויד למשמעות של גילי היעדר הפין על-ידי הבחנה, במובן שגilio זה מהויה את המוטיבציה המרכזית של הבחנה לדוחות את אמה ולפנות לאביה (2). אוגדן מציע לראות את המעבר ליחסים אידייפליים כמעבר הלא טראומתי מיחס אובייקט פנימי לחיצוניים. מעבר זה מtabס על ההפתחות המוקדמת, ובעיקר על הפתחות היכולת לנפודות ולגלגולו החיצוניות (-ex discovery of eterality (ternality (15)). בדומה למתוחש בשלבים של גilio אובייקט המעביר, גם הכנסה לשלב האידייפלי כוללת הכרות מחודשת עם الآخر, הנחווה תחילתה כآخر, וככל-אחר, בו-זמנית.

על פי אוגדן, הכניסה לדרמה האידייפלית כוללת בתוכה צורה שונה של 'אחרות' (otherness) בדיאדה אם-ילך.

אובייקט, ופעליות סובלימטריות. מה אם כן, שואלה מקודג (7, 11), ניתן לומר על הומוסקסטואליות גליה? לדבריה, נתקלה הילדה הקטנה במהלך התפתחותה בקשישים, אשר לא אפשרו לה לעبور אינטגרציה של אותן דחפים הומוסקסטואליים. על הבת ליותר על, או לצמוח מתוך הצורך שללה בבלדיות על אמה, בכדי שתוכל להיות חופשית להציג לבן המין השני את נשיותה. על מנת שהילדה הקטנה לא תציג לבן המין השני את נשיותה. האשה לעתיד, תוכל להעיר ולאהוב את העצמי הנשי והגופני שלה, צריך שאמה תאהב ותעריך את עצמה כאשה, ותתן לבתנה בנדיבות את ברכת הדרך לקחת מנשיותה לעצמה, ובהמשך — לפנות לעבר אביה. מדובר במקרה רוחב של גורמים המשפיעים ומעצבים בצדקה יהודית כל כך את התמודדותה של כל ילדה עם מטלת התפתחותית אוניברסלית.

אני באלינט, במארה'ה 'מה האשה רוצה' (12), מצינית כי על מנת שהילדה-אשה לעתיד תוכל לקיים קשר מספק עם גברים, המבוסס על הערכה וראגה הדודית, עליה לחוש בקשר זה עם נשים. בדברה על דאגה הדודית (*mutual concern*), היא פונה למبنיהם הראשוניים ביוטר ביחסים המבוטאים דרך הגוף עצמו, כשותחות הסיפוק עוברת בין התינוק לבין אמו. במארה', היא מתארת טיפול בשתי נשים, נשואות ובועלות משפחחה, אשר עיקר דאגתן הפונה כלפי נשים. הקשר עם אמותיהן, שהיו דיכאוןיות ומרוחקות, לא אפשר חוות החיונית זאת של דאגה הדודית בין האם לבן בתה.

מתוך כך, גם השאלה, כיצד מותרת הבת על הקיבעון שלה בקשר עם אמה, מקבלת הדגשים השונים. מקודג (5) שואלת כיצד מוצאה הילדה לחוץ עצמה ממערכות הקשר עם אמה. מרכיבות הקשורה במטרה ההפוליה של המרכיבים הליבידיניים הומוסקסטואליים. מצד אחד, מטרתם להחזיק ולשלוט באמ, כך שהילדה הקטנה רוצה שאמה תהיה שייכת רק לה, בעולם ללא מתחרים, לא גברים. מצד שני, קיימת הכרמיה להיות המין השני, ולהחזיק בפריבילגיות ובכבוד, המשויכים להורה השני. הילדה רוצה להיות גם גבר כמו אביה. מאחר שנוצר על רצונות אלה שלא להתmesh, הם מקשרים עם קנאה ועם אגרסיה.

מול מכשולים אלה, היוני שהאב יתפס כאובייקט המושך השקעה ליבידינלית, וכי האם תעודד השקעה זו, בהתבסס על הפנחתם של ההיבטים השונים של דמות האם — החלק האמה, המני, המקוצע — כבסיס להמשך התפתחות הנשית. ליבידו הומוסקסטואלי יש חשיבות חיונית בחים הבוגרים. התהרו מטרתו הריאונית ההפוליה (להחזיק בהורה מאותו המין בעולם בו בני המין השני אינם קיימים, ולהיות בן המין השני), מובילת לאפיקים שונים של אינטגרציה (5). אנרגיה זו מענירה את הערכה העצמית הנركיסיטית, ואת היחסים הרטוסקסטואליים על-ידי היכולת להזדהות עם ההנאות של الآخر. היכולת

הגילוי של האם האוריינטלי המהוותה שפה, תALK, גם כבגדה באורה אחדות ופוביה לפוביה. כך האם לבן בתה. חווית בגידה זו מובילה לנטען טראומה, לפיו אוגדן, יותר כלפי האם, מאזור שדה זאת המתפסת ממשנה את החוקים. התפתחות הפניסטית, המתרחשת בשלב זה, מאפשרת להכיר בצורה שליטה יותר בהורים כאובייקטים חיוניים, אשר יש להם קשור אינטימי אחד עם השני.

התפתחות זו מתרבשת לא רק על ההתפתחות המקורמת, אלא גם על כך שהילדה הקטנה אינה צריכה לדוח את אמה על מנת אהוב את אביה, ואני צריכה לאבד ולהחלף אובייקט פנימי באובייקט חיוני. תפקיד האם כאובייקט התמורה (טרנספורמציה) אדריפלי הוא להשרות לבת להאהוב אותה כגבר, דבר המאפשר על-ידי הזדהות לא מודעת של האם עם אביה שלה. אוגדן הכתיר שלב אדריפלי מוקדם זה בהגדרה של "dress rehearsal". האם (כאובייקט מעבר) ובתה, מכינות עצמן לקרואת כניסה העתידית של דמות האב החיונית.

פגיעה בתהילך זה, עקב התנודות של האם להחנוןיות עתידית של בתה באביה, עלולה להוביל להכחשת הצורך בהחנוןיות האב. אם בנוסף לכך, האב אינו נocket עד מה אקטיבית על מנת לעזור לבת להתגבר על האיסור (הלא מודע) של האם, הילדה הקטנה עלולה לחוש שאכן אסור שהוא לה רגשות רומנטיים ואורטיטיים כלפי אביה, ושרgesות אלה הם רעים ביסודן זה שהם בוגדים, תובעניים, מופנים כלפי הדמות הלא נכון וכיו'. החורדה להזדהות עם האב האדריפלי עלולה להתבטא בהמשך באחת מהקייזוניות האלו: תחששות של — "אין דבר שగבר יכול לעשות שאתה לא יכול לעשות, ולפיכך אין לך מה להציג לי", ומנגד — של חוסר יכולת לעשות דברים הנתפסים כגברים — יכולות להביא במצבים קיצוניים להומוסקסטואליות.

בחירה הומוסקסטואלית נשית

אם האם מחזיקה באמונה הלא מודעת של היהות אשה פירושו להיות חסנה, סביר להניח שבתה תזהה עם תחששות אלו של חסר, של פגיעה ושל פגיעות פנימית. במצב זה, סביר שהבת תפנה אל אביה על מנת שירפא את פגיעותיה הנרכיסיטיות, אשר ביטוין הקונקרטי יכול להיות קשור לפחותה גופנית. אם האב אינו פניו ללוות את התפתחותה של בתו, ולורך את אותן הזדהויות פגומות, עלולה הבת לסתה אותה תחשות חסר ופגיעות פנימית, אשר עלולה בהמשך התפתחות להוביל לבחירה הומוסקסואלית.

כפי שהזכר לעיל, הדגישה מקודג את חשיבותו של הליבידו הומוסקסטואלי כמעשיר ומאפשר מגוון רחב של התנסויות בחיה הבוגרים של האשה. בהתפתחות תקינה, הליבידו הומוסקסטואלי עובד אינטגרציה ומאפשר יחס

האפשרות הפנימית למשחק בין זהות גברית לבין זהות נשית. מדובר החל מהשלבים המוקדמים ביותר שהוכרו, דרך הcoolim בתוכם את יצירת היסוד הנקי והיטוד הזכר, דרך הכרה הדרגתית בפרטות ועד לניסיה לשלבים המוקדמים של השלב האידיפלי, הcoolim בתוכם את האם כאובייקט התמורה (טרנספורמציה) אידיפלי, ובמהמשך את כניסה המשנית של האב. כל זאת, מובילו שהילד הקטנה המרכזי לבחור בין אהבה לאמה לבין אהבה לאביה (בחירה בין גבריות לנשיות), כך שנשיות אינה באהה כתתכהשות לגבריות ולהיפך. בראיה זו, זהות מינית מגובשת ותואמת-מגדר (ג'נדר) באהה לאפשר ביטוי לכל מגוון צרכי המיניות הבוגרת.

כפי שראינו במאמר הקודם, במיניות הבוגרת נכללים גם מרכיבים של בי-סקוסואליות, של נגורנות מיניות משלבי התפתחות מוקדמים ושל סקוסואלייזציה. יש לציין, כי בידודו והודגוותו של מרכיב הסקסואלייזציה במיניות נעשה במאם-רים אלה באופן סכמטי. זאת, על מנת להאיר פן מסוימים אחד, המתיחס לפגיעות מוקדמות ולשלבי התפתחות מוקדמים. עם זאת, כפי שציינו מבקרים שונים, כגון גריין (19), ירום (20) ואחרים, אין לשפוך את התינוק עם מי האמבטיה ולהזניה — בצד הסקסואלייזציה — מרכיבים מינניים שמקורים בפגיעה מאוחרות יותר.

סודות :

1. Freud S., Three essays on the theory of sexuality. S.E., VII, 1905.
2. Freud S., Female sexuality. S.E., XXI, 1931.
3. Chasseguet Smirgel J., Female sexuality new psychoanalytic views. London, Maresfield Library, 1970.
4. Person E., Ovesey L., Psychoanalytic theories of gender identity. J. Am. Acad. of Psychoanalysis, 11: 203-226, 1983.
5. McDougall J., Identifications, neoneeds and neosexualities. Int. J. Psycho-Anal., 67: 19-30, 1986.
6. McDougall J., The dead father: on early psychic trauma and its relation to disturbance in sexual identity and in creative activity. Int. J. Psycho-Anal., 70: 205-219, 1989.
7. McDougall J., Homosexuality in women. In: Chasseguet Smirgel (Ed.), Female sexuality new psychoanalytic views. pp 171-212. London, Maresfield Library, 1970.
8. Kohut H., A note on female sexuality. In: Ornstein P. (Ed.), The search for the self. Vol. 2, pp 783-793. New York, Int. Univ. Press, 1978.
9. Kohut H., How does analysis cure? Chicago, The Univ. of Chicago Press, 1984.
10. Kohut H., The restoration of the self. New York, Int. Univ. Press, 1977.
11. McDougall J., Eves reflection: on the homosexual components of female homosexuality. In: Meyers H.C. (Ed.), Between analyst and patient. pp 214-228. Hillsdale, NJ, The Analytic Press, 1986.
12. Balint E., Technical problems found in the analysis of women by a woman analyst. In: Kohon G. (Ed.), The

היצירות קשורות, אף הן, באינטגרציה של דחפים ופנטזיות בי-סקוסואליים. על פי וייניקוט (13), מאופיין היסוד הנקי ב"הויה" (being) והוא הבסיס לגילוי עצמי ולהרגשת קיום. היסוד הזכר מאופיין על-ידי "עשיה" (doing) ומגין מראש נפרדות.

חוקרים שונים הדגישו היבטים התפתחותיים וסביבתיים שונים הקשורים בבחירה ההומוסקסואלית. מסעוד חאן (16) רואה את ההומוסקסואליות נשית כרגסיה מיחסים אידיפליים עם האב, ליחסים ראשוניים בין שני מגנטים של ציורית הוא מתאר תנדות ליבידינאלית בין האב קוויננדוז (17) משיכת וڌחיה מהאב לאם. בדומה לו, רואה קויננדוז (17) את ההומוסקסואליות נשית כהגנה המונעת גרגסיה שפירושה פסicularה, ומונעת התפתחותם לקראת הקונפליקט האידיפלי. ואילו בייקון (18) מדגישה את ההשפעה שיש לחוסר היכולת של שני ההורם לשאת יחסים טובים של בתם הקטנה עם הורה الآخر.

יחסים טריאומטיים כאלה עלולים לפגוע ביכולת להיות בקשר משולש, והייציאה מהזרדה נחווית כבלתי אפשרית. סבירו כי הילדת הקטנה מוצאת עצמה לא ורק ביחסים אקטואליזטיביים עם האם, שאינם כוללים את האב, אלא גם ביחסים אקטואליזטיביים עם האב, שאינם מותירים מקום לאב ואב לא ליחסים אקטואליים. לטסהה של סקוזגל, במאמריה על האקטואליזציה נשית, אצל נשים הומוסקסואליות האב מונחים של ברוחניות ושל גועל, וכמי שנכנס בתפקידו ההורי. הסמכות ההזרה של נזקה בדוק כלל על-ידי האם באיזדי היזם-יום. האם מתוארת כדמות אידיאלית להערצה, נתפסת כרחוקה וכבלתי מושגנת.

סיכום — אידיאולוגיה ותיאוריה

לסיכום, חשוב לציין גם את המרכיב הפליטי-חברתי, אשר בעטו מתקיימת ביום הנטיה להבחנה כה מוחלטת בין הזחות המינית לבין בחירת מושא האהבה. בהתאם, ב-IV DSM ובקפרעה בזחות המינית מוכרת כבעיתית, כאשר ההגדירה מתייחסת להפרעה בזחות המינית מעבר לבחירת אובייקט אהבה, בין אם המשיכה המינית הטרו-סקוסואלית, הומוסקסואלית, בי-סקוסואלית או א-סקוט-אלית. עם זאת ה-IV DSM מצין כי בעוד שלגברים עם הפרעה בזחות המינית תיתכן כל ארבעת האפשרויות באוותה המידיה, הרי שלגביה נשים, כמעט אצל כולן מתחילה להפרעה בזחות המינית גם בחירת אובייקט הומוסקסואלי.

בשונה מהגישה המוצגת ב-IV DSM, הרי בראיה פסיכואנגליתית — הן המסורתית יותר (פרויד) והן העדכנית יותר (הורני, מקודגל, שגה-סמירגול, קוהוט) — אין הבחנה כה חדה בין בחירת מושא אהבה לבני זהות מינית ומיניות בכלל. בראיה פסיכודינמית, זהות מינית בראיה מבוססת על